

však tu není, jak plyne z nálezu rozsudečného. Při nároku na plnění rozhodne rozsudek o tom, zdali nárok jest po právu čili nic v době vynešení rozsudku; při sporech o výpovědi vyslovuje podle § 572 c. ř. s. rozsudek, zdali a pokud se výpověď uznává za účinnou či se zrušuje a to výpověď již daná, tedy právě ta, proti níž byly podány námitky. Vždyť podáním námitek se výpověď neodstraňuje, nýbrž trvá dále až do rozhodnutí sporu, jsouc jen co do účinnosti do téže doby suspendována. Z toho důvodu jest posuzovati platnost výpovědi podle doby, kdy byla dána, a poněvadž podle toho, co shora uvedeno bylo, žalobkyně v den dané výpovědi byla k jejímu podání oprávněna, nemůže rozsudek vyřknouti, že tato neoprávněnou osobou podaná výpověď se uznává za účinnou. Nemůže se žalobkyně s úspěchem dovolávati toho, že později (dne 2. července 1932) bylo pro ni knihovně vloženo právo vlastnické k předmětu nájemnímu, to tím méně, když již před tím, totiž dne 13. října 1931 byly žalovaným podány námitky proti výpovědi.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jádrem dovolání jest otázka, zda žalobkyně, vydraživši dne 9. června 1931 v exekuční dražbě dům čp. 19, byla oprávněna před vkladem svého vlastnického práva do pozemkové knihy, k němuž došlo nesporně dne 2. července 1932, dáti žalovanému z místností ve vydraženém domě najatých řádnou výpověď a zda v příčině té platí obdobně zásada § 406 c. ř. s., čili nic. Marně se snaží dovolatelka zvrátiti v příčině té správné důvody napadeného rozsudku, jež dovolací soud schvaluje, a k nimž vzhledem k vývodům dovolání dodává: Třebaže podle §§ 156 a 237 exek. ř. nabývá vydražitel udělením příklepu vlastnictví k vydražené nemovitosti, není k výpovědi nájmu ve vydražené nemovitosti oprávněn, dokud není jeho vlastnické právo vloženo do pozemkové knihy. Práva podle § 1121 obč. zák. přísluší vydražiteli jen jako vlastníku v pozemkové knize zapsanému; až do okamžiku, kdy po včasném a řádném splnění všech dražebních podmínek se vloží vlastnické právo vydražitele do pozemkové knihy (§ 237 ex. ř.), není k výpovědi oprávněn (§§ 1120, 1121 a 431 obč. zák. a §§ 156 druhý odstavec a 237 exek. ř. — srov. rozh. čís. 4190 sb. n. s.). Pokud jde o obdobné použití předpisu § 406 c. ř. s., dolíčil odvolací soud správně ve shodě s judikaturou (rozh. čís. 120 a 12064 sb. n. s.), že účinnost výpovědi z najatého předmětu jest posuzovati podle doby, kdy výpověď byla dána, a že obdoba zásady § 406 c. ř. s. tu neplatí.

Čís. 12947.

Nesouhlasí-li knihovní účastníci, kteří následkem opomenutí zápisu povoleného vkladu zástavního práva nabyli práv v důvěře v pozemkovou knihu, nelze opravu opomenutí provést v původním pořadí.

Založením opisu dlužního úpisu ve sbírce listin není, není-li o něm zmínky v hlavní knize, o sobě vyloučena důvěra v pozemkovou knihu.

(Rozh. ze dne 26. října 1933, R I 942/33.)

Usnesením ze dne 12. ledna 1925 povolil knihovní soud vklad zástavního práva pro pohledávku Okresní hospodářské záložny. Tento vklad však nebyl v pozemkové knize proveden, jen dlužní úpis ze dne 9. ledna 1925 byl založen ve sbírce listin. Přes odpor knihovních věřitelů, jichž zástavní právo bylo vloženo po 12. lednu 1925, povolil soud první stolice usnesením ze dne 4. května 1933 vklad zástavního práva za pohledávkou Okresní hospodářské záložny v pořadí před odporujícími knihovními věřiteli. Důvody: Dlužní úpis jest založen ve sbírce listin, jest tudíž součástí pozemkové knihy, a proto má tutéž ochranu důvěry jako pozemková kniha. Odporujícím věřitelům mohlo býti při nahlédnutí ve sbírku listin známo, že se sběhl omyl v zápise, neboť dlužní úpis byl do sbírky listin založen současně s dalšími listinami ke knihovní žádosti č. j. 51/25 připojenými, zejména nabývacím titulem pro tehdejší nové vlastníky, kteří i v době zápisu zástavních práv odporujícími zástavních věřitelů vlastníky byli, a mohli se proto pozdější nabyvatelé zástavních práv z knih a zejména ze sbírky listin přesvědčiti o pravém stavu. Odporující věřitelé nemohou se tedy dovolávati toho, že byli bezelstní co do dřívějšího zástavního práva a proto byla povolena oprava zápisu podle původního usnesení. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že se vklad zástavního práva, povolený usnesením ze dne 12. ledna 1925, nařizuje v pořadí běžném podle data 20. dubna 1933. Důvody: První soud z úřadu nařídil zápis vkladu zástavního práva pro pohledávku Okresní hospodářské záložny 30.000 Kč s přísl. v pořadí před pohledávkami stěžovatelů, poněvadž vklad ten povolen byl již usnesením ze dne 12. ledna 1925 č. d. 51/25, avšak v knize pozemkové nebyl proveden. Do tohoto usnesení si stěžují věřitelé, kteří sice po 12. lednu 1925, avšak již před napadeným usnesením nabyli zástavního práva na nemovitosti vkladem v knize pozemkové a to pod pol. C 73 dne 19. ledna 1931 a pol. C 47 dne 11. dubna 1931, vytýkajíce, že proti jich vůli nelze podle § 104 knih. ř. opravu chyby provést. Stížnosti pokládá rekursní soud za oprávněné. § 104 druhý odstavec knih. zák. sice ustanovuje, že oprava chyby, jež by mohla míti právní účinky, může býti provedena po slyšení účastníků, to však nelze vykládati tak, že stačí účastníky slyšeti, naopak vyložiti je ustanovení to tak, že je třeba slyšeti o tom účastníky, zda s opravou souhlasí. Nesouhlasí-li, nelze opravu provést, je-li tím jejich právo dotčeno. První soud sice odůvodnil své rozhodnutí tím, že opis dlužního úpisu, podle kterého byl nezapsaný vklad práva vlastnického povolen, je založen do sbírky listin a že je proto součástí pozemkové knihy a má tudíž ochranu důvěry jako pozemková kniha. Vklad zástavního práva povolen prý byl současně s vkladem výmazu zástavního práva a s vkladem vlastnického práva novým nabyvatelům, dlužní úpis založen byl do sbírky listin současně s listinami, podle nichž byly povoleny tyto další zápisy, a mohli se prý odporující věřitelé nahlédnutím do sbírky listin přesvědčiti o pravém stavu a nemohou se proto dovolávati ochrany důvěry v knihu pozemkovou a své bezelstnosti. Je sice správný názor prvního soudu, že sbírka listin je součástí pozemkové knihy (§ 1 knih. zák.), knihovní práva však se na-

bývají, obmezují neb zrušují, jen (nur) zápisem do hlavní knihy (§ 4 knih. zák.). Nebylo-li právo zástavní, ač vklad jeho byl soudem povolen, vůbec zapsáno, nemohlo vůbec vzniknouti (§ 4) pouhým založením dlužního úpisu do sbírky listin. Aby se bylo lze dovolávat listiny, založené ve sbírce listin, musila by býti alespoň zmínka o ní v hlavní knize, neboť jen pak se stala součástí knihy pozemkové a jen pak je každý povinen přesvědčiti se o tom, zda zápis v knize hlavní je úplný. Není-li však v knize hlavní vůbec zmínky o nějakém právu, není ani možno, tomu, kdo do hlavní knihy nahlédne, předvídati, že by snad ve sbírce listin mohla býti listina, týkající se nějakého zápisu sice povoleného, ale nevykonaného. Poněvadž stěžovatelé nabyli k nemovitosti, o kterou jde, zástavního práva v důvěře, že před nimi není jiného zatížení, a poněvadž, když by opomenutý zápis proveden byl v pořadí před jejich právy, byli by stěžovatelé na svých právech zkráceni, nelze podle § 104 druhý odstavec knih. zák. provést opravu chyby bez jejich souhlasu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění, neboť napadené usnesení odpovídá stavu věci i zákonu, a vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé vyvrátiti správné důvody napadeného usnesení, s nimiž dovolací soud souhlasí. Zástavní věřitelé, k jichž rekursu bylo změněno usnesení prvního soudu, nabyli v důvěře v pozemkovou knihu práv, která by byla dotčena, kdyby dodatečný zápis opominutého zástavního práva byl proveden v původním pořadí. Listina, na základě které vklad zástavního práva měl býti proveden (dlužní úpis), byla sice založena v opisu do sbírky listin, avšak nebyla zapsána do hlavní knihy (§ 4 knih. zák.) vůbec — jakž bylo v případě, jehož se týče rozhodnutí bývalého vídeňského nejvyššího soudu (z 25. července 1888 č. 8800 čís. 12286 Gl. U.), kde šlo o kupní dobírku podle smlouvy tržové, zapsané do hlavní knihy a o opomenutí vkladu této dobírky při vkladu práva vlastnického pro nabyvatele — a proto nelze tvrditi, že by založením opisu dlužního úpisu ve sbírce listin již byla důvěra v pozemkovou knihu vyloučena. Správně proto usoudil rekursní soud, že, nesouhlasí-li účastníci, kteří z opomenutí zápisu povoleného vkladu práva zástavního nabyli v důvěře v pozemkovou knihu práv, nelze opravu v původním pořadí provést, ano tím jejich právo bylo dotčeno.

Čís. 12948.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Předpis § 36 (2) zákona, podle něhož o rekursech rozhoduje krajský soud s konečnou platností, neplatí, nebylo-li předmětem rozhodování usnesení pracovního soudu, nýbrž usnesení okresního soudu příslušného podle § 42 zákona.